

In de rubriek Ambtsdrager in beeld staat telkens een andere dienaar centraal. Deze keer is dat Piet Huijser, priester in de gemeente Leeuwarden. Met oprechte openheid deelt hij zijn geloofsweg, zijn ervaringen als ambtsdrager en wat hem kracht en vreugde geeft – ook in de kleine momenten. “Met elkaar bouwen we aan het werk van de lieve God”

Piet Huijser is priester in de gemeente Leeuwarden. Tot voor kort was hij directeur van een basisschool in Franeker, maar door gezondheidsproblemen moest hij zijn werk neerleggen. Nu geniet hij van het leven samen met zijn vrouw Yvon, hun vier kinderen, drie schoonkinderen en vijf kleinkinderen. “We hebben een heel leuk, druk gezin,” zegt hij. Klussen in en om het huis, een rondje stad maken, op pad met de caravan richting zee – Piet geniet van het alledaagse. En dan is er nog de jonge hond van tien maanden die graag én veel aandacht vraagt.

“Het ambt vind ik bijzonder, maar ik ben niet meer of minder dan een ander. We bouwen samen aan het werk van de lieve God,” vertelt hij bescheiden. Hij voelt zich vooral dienstbaar. De momenten waarop hij thuis bij gemeenteleden het Heilig Avondmaal mag vieren, raken hem diep: “Daar ben ik elke keer weer stil van.” Preken blijft spannend. “Elke keer weer vraag ik me af: wie ben ik eigenlijk om dit te doen?” Toch vertrouwt hij op zijn gevoel en op God. Zijn ambt bracht hem ook veel: mooie gesprekken, blijdschap, troost kunnen bieden. “Misschien is het dienaar zijn wel de reden dat ik nog steeds naar de dienst ga. Als je zelf twijfelt weet je dat anderen op je rekenen – dat houdt je op het goede spoor.”

De roeping kwam vanzelf. Hij werd gevraagd als onderdiaken en zei ja, zoals dat toen ging. “Eigenlijk kwam het niet in me op om nee te zeggen. Misschien nu wel, haha. Maar als ik zie wat het mij allemaal heeft gebracht, zou ik het zo weer doen.” Hij noemt zich rijkelijk gezegend met zijn gezin, familie en alles wat op zijn pad is gekomen. “En daarin wil ik ook heel graag de hand van de lieve God zien.”

Zijn geloofsweg kende dieptepunten, zoals de periode van onzekerheid na een zorgelijke diagnose. “Drie maanden lang dacht ik dat mijn leven snel voorbij zou zijn. En toen bleek er bijna niets aan de hand. Dat was heel gek.” De twijfel bleef: waarom hij wel, en een ander niet? “Jeugdleden die bij mij op de jeugd zaten zijn overleden aan wat men dacht dat ik ook had.” Een uitspraak van apostel Klene hielp hem verder: “Stel niet zoveel vragen, dat geeft alleen maar twijfel.” Sindsdien probeert hij minder te redeneren, en meer te geloven.

Een groot deel van zijn hart ligt bij de jeugd. Als districtsjeugdleider in Arnhem werkte hij intensief samen met jeugdleiders. “We hadden het goed samen. Veel georganiseerd, veel verbinding.” Hij is trots dat veel van die jongeren nu zelf een ambt dragen. En nog steeds haalt hij energie uit het werken met kinderen. “Tijdens een kinderdienst stak een meisje opeens haar vinger op. Ze kende het verhaal en zei dat ze er een liedje bij wist. Toen ik vroeg of ze het wilde zingen deed ze dat zomaar, voor de hele zaal. Die onbevangenheid en blijheid – heerlijk. Dat zouden we allemaal moeten hebben en houden.”

Ook buiten de kerk ontstaan er vaak mooie ontmoetingen. “Laatst in de sportschool raakte ik aan de praat met een oudere man. Hij bleek dominee te zijn geweest in de stad waar ik werkte. We hadden meteen een klik. Hij vertelde over het kerkhof waar hij zijn eerste begrafenis had gehouden en hoe hij de kinderdiensten op school waardeerde. Toen ik vertelde dat ik ook kinderdiensten mocht doen, voelden we dat we iets deelden. Blijdschap, herkenning. Soms komen die gesprekken gewoon op je pad.”

Piet is open over zijn geloof, zonder er te veel de nadruk op te leggen. “Ik loop er niet mee te koop, maar draai er ook niet omheen.” Vroeger moest hij daar wel aan wennen. Inmiddels is hij daar opener in, maar toch vindt hij het nog lastig als zijn nieuwe buurvrouw hem in zijn zwarte pak ziet bij thuiskomst op zondagochtend. “Meestal doe ik snel mijn colbertje uit, maar als ze er naar vraagt zal ik eerlijk zijn.”

De kerk heeft een belangrijke plek in zijn leven. “Als ik er kan zijn, ben ik er. Maar thuis is ook belangrijk. Daar moet het goed zijn, anders kun je niet goed dienen.” Hij leerde gaandeweg om een betere balans te vinden. “Vroeger was die balans er niet. Mijn vrouw moest het thuis vaak alleen doen. Nu durf ik nee te zeggen en voor thuis te kiezen. Dat heeft onze kerk gelukkig ook geleerd.”

Wat hem raakt in de kerk is de liefde. “Dat er niet met een vingertje gewezen wordt, maar dat het over houden van gaat. Echte liefde. Vroeger was dat anders. Nu groeien we daarin. Mijn vader zei altijd: onderzoek alle dingen en behoud het goede. Een wijze man.”

Bijbelteksten die hem dierbaar zijn, zijn Filippenzen 4:6-7 en 1 Korintiërs 13. De eerste kregen hij en zijn vrouw mee bij hun huwelijk: over gebed en de vrede van God die alle verstand te boven gaat. De tweede, over de liefde, leerde hij kennen via voorganger Henk Bijl sr. “Liefde is geven zonder iets terug te verwachten. Anders is het handel,” zeggen ze thuis altijd.

Met zijn nuchtere kijk, liefde voor mensen en dankbaarheid voor wat op zijn pad is gekomen, laat Piet zien wat het betekent om dienstbaar te zijn. In kleine dingen, in openheid en in trouw aan zijn roeping.

Lijkt het jou ook waardevol om jouw ervaringen te delen? Of je nu priester, diaken, jeugdleider, zondagsschooljuf of zondagsschoolmeester bent binnen de Nieuw-Apostolische Kerk, we horen graag jouw verhaal. Stuur een mail naar naomi.nottelman@nak-nl.com en we nemen graag contact met je op.

1. juli 2025